

האמירות כנגד כל פתח - מצות
עשה במקום הראוי לה, מצות
לא תעשה במקום הראוי לה.
ואותן שלש האחרונות, הן לא
תעשה, מכלל של עשה,
כשבארנו בכל. אף על גב שזה
מתר - זה אסור. שמשום שהם
כנגד עתיק העתיקים, שחסד
ורחמים גדולים שרויים בו, ואין
נראה אלא למצות עשה, משום
כך דייק מהם, שלא יתפנה אדם
לצד האחר, ורשם אותם במצות
לא תעשה.

והזכיר את בני האדם בלאו על
האמירה האחרונה הזו, שהוא
הכלל האחרון של התורה. ומי
שעובר על זה, כאלו עבר על כל
התורה, משום שהוא למעלה,
הראשית של הכל, הכלל של
הכל. ואם אדם עובר על זה ומטה
מחשבתו מדרכי התורה, אז
נרמק בצד האחר, בצד השקר,
ואז בא לידי (שמות ב) לא תענה
ברעף עד שקר. כפי שמצאנו
באחאב, שחמד את פרס נבות
היזרעאלי, ואז העידו עליו שקר,
ומזה בא אדם לעבר על כל
האמירות.

אבל כשהוא הולך בדרכי התורה
וחושב במצוותיו, אזי מתפשטת
אותה מחשבה בכל הדרגות מצד
האמת, הצד של האמונה
העליונה.

ובא ראה, הרי כל האמירות
נעצות - סוף בראש, וראש
בסוף. הראש - להפיר את הקדוש
ברוך הוא במחשבתו. הסוף -
שלא להטות מחשבתו ורצונו
לצד האחר. וכשאדם נרמק בזה,
אזי כל העולמות מתמלאים
בברכות עליונות ששופעות
מהעתיק הנסתר של הכל.

וכשיורדות, כלן מתקשרות ביום
השלישי, וזה יעקב. משום כך

כל פתח, מצות עשה באתרא דחזי ליה, מצות
לא תעשה באתרא דחזי ליה. ואינון תלתא
בתראי, אינון לא תעשה, מכלל דעשה,
כדאוקימנא בכלא, אף על גב דהאי שרי,
האי אסור. דבגין דאינון לקבל עתיקא
דעתיקין, דחסד ורחמים גדולים ביה שריין,
ולא אתחזי אלא למצות עשה. בגיני כך דייק
מנייהו, דלא יתפני בר נש לסטרא אחרא,
ורשים להו במצות לא תעשה.

ואזכיר לון לבני נשא בלאו, על האי אמירה
בתראה, דאיהו פללא בתראה
דאורייתא, ומאן דעבר על האי, כאלו עבר
על כל אורייתא. בגין דאיהו לעילא, ראשיתא
דכלא, פללא דכלא. ואי בר נש עבר על האי,
ואסטי מחשבתייה מן אורחין דאורייתא, כדין
אתדבק בסטרא אחרא, בסטרא דשקר, וכדין
אתי לידי לא תענה ברעף עד שקר.
כדאשפחנא באחאב, דחמיד פרמא דנבות
היזרעאלי, וכדין אסהידו עליה שקרא, ומהאי
אתי בר נש למעבר על פלהו אמירן.

אבל כד איהו אזיל באורחין דאורייתא,
וחשיב בפקודוי, כדין אתפשטא ההיא
מחשבה בכלהו דרגין, מסטרא דאמת, סטרא
דמהימנותא עילאה.

ותא חזי, דהא נעיצין פלהו אמירן, סופא
ברישא, ורישא בסופא. רישא למנדע
לקודשא ברין הוא במחשבתיה. סופא דלא
לאסטאה מחשבתיה ורעותיה לסטרא אחרא.
וכד בר נש מתדבק בהאי, כדין פלהו עלמין
מתמלאן ברכאן עילאין דנגדין מן עתיקא
סתימא דכלא.

וכד נחתו, פלהו אתקשרו ביום השלישי, ודא
יעקב. בגין כך שביעאה לקבליה, דכלהו